

Wannes Van de Velde en Walter De Buck gedigitaliseerd

Tentoonstelling in Sfinks

In 1979 organiseerden Paul Schyvens en Frank Thiels van cultuur- en vormingscentrum Sfinks in Boechout de tentoonstelling "Toen het leven nog een kortstondig verblijf in de textielfabriek was ...". De tentoonstelling focuste op de ontwikkeling van de Belgische textielindustrie en de sociale strijd die daarvan het gevolg was.

Voor de uitwerking van dit project engageerden zij de pas afgestudeerde historica Myriam De Clopper en grafisch ontwerpster Nille Van Hellemont. Myriam De Clopper ontdekte tijdens haar voorbereidend onderzoek een hele schat aan muzikaal erfgoed: liederen die de sociale strijd van de arbeiders in de textielfabrieken bezongen en de wantoestanden aan de kaak stelden. Dit erfgoed moest een plaats krijgen op de tentoonstelling.

En wie kon men hiervoor beter aanspreken dan Wannes Van de Velde (1937 – 2008). Als folkmuzikant had hij oog voor de rijke liederenschat uit de 19 eeuw en in het bijzonder voor de sociale thema's die daarin aan bod kwamen. Die bracht Wannes Van de Velde ook naar voren in zijn repertoire en in de theaterproducties waaraan hij meewerkte (waarvan *Mistero Buffo* van de Internationale Nieuwe Scene het bekendste is).

Ook Walter De Buck (1934 – 2014) raakte bij het project betrokken. Niet zo verwonderlijk, want Walter en Wannes kenden elkaar al langer en deelden de interesse voor volksliederen uit de 19 eeuw en ouder. Zo had Wannes Van de Velde Walter De Buck gewezen op het rijke oeuvre van Karel Waeri (1842 – 1898), Gents volkszanger par excellence. Karel Waeri zou Walter De Buck blijvend inspireren: hij brengt zelfs twee lp's uit met (haast uitsluitend) werk van Waeri: *De volkszanger* (1976) en *Karel Waeri* (1986).

Wannes Van de Velde en Walter De Buck gingen in op het voorstel van Sfinks. Ze doken samen met de vaste begeleidingsgroep van Wannes Van de Velde een Antwerpse achtsporenstudio (ACE-studio) in om daar een aantal nummers uit dit muzikaal erfgoed op te nemen. De kosten daarvoor kwamen op het budget van Sfinks.

De opgenomen liederen zouden tijdens de tentoonstelling via een muziekinstallatie ten gehore gebracht worden. En in die tijd betekende dat: met een bandopnemer. Een reel-to-reel tape levert immers (mits juist ingesteld) een bijna professionele geluidskwaliteit. De tentoonstelling bleef overigens niet beperkt tot de Sfinks in Boechout, maar reisde zowat alle toenmalige culturele instellingen in Vlaanderen rond.